Ч. 18. Второк 7 лютого (25 січня) 1905 Рік XV.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенєм оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в агенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Старостсвах на провінциї:
на цїлий рік К 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . . „ —·40
Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:
на цїлий рік К 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . . „ —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти полїтичні.

Ческі проводирі у президента міністрів — Конференция делеґатів виділів краєвих у Відни. — Ситуация на Угорщинї. — З Балкану. — Дальші події в Росиї. — Японьско-росийска війна.

Президент міністрів др. Ґавч принимав в пятницю проводирів ческого клюбу дра Пацака, дра Страньского і дра Крамаржа. Конференция тревала півтора години, а предметом наради були будова ческої технїки в Берні, будинки унїверситетскі в Празї, поправа краєвих фінансів, справа канализациї і реґуляциї та справи зелїзничі.

Дня 16 с. м. мають зібрати ся у Відни в будинку краєвого виділу долїшної Австриї делеґати виділів краєвих всїх країв коронних, щоби нарадити ся над спільним поступованєм в справі полїпшеня краєвих фінансів. Правительство обіцяло прислати також свого репрезентанта.

Ситуация на Угорщинї доси ще не вияснила ся і о утвореню нового кабінету не може ще бути й бесїди. Ґр. Юл. Андраші так розповів про свою авдиєнцию у Цїсаря: „Цїсар поручив менї порозуміти ся в Будапештї з міродайними полїтиками всїляких партий, щоби узискати можність до вияснення і управильнення парляментарних відносин. До утвореня кабінету мене не покликано; тота справа стане аж тодї актуальною, коли я зложу Цїсареви звіт з моїх конференций в Будапештї. В тій цїли приїду за кілька днів знову до Відня. Тодї також рішить ся, чи буде ще хтось покликаний до Цїсаря, або чи Монарха поїде до Будапешту“. Із сего виходить, що ґр. Андраші буде насамперед старати ся порозуміти ся з прочими полїтиками і возьме під розвагу, чи не удалось би утворити якої більшости. Серед теперішних обставин буде се річ дуже трудна, бо партию Кошута яко стремлячу до заведеня персональної униї уважають все ще нездібною до правлїня, отже єї не хотять брати в рахубу, лїберальна партия не має достаточної сили. Ситуация стала ся майже безвихідна, бо навіть в такім случаю, коли би кошутовцї прийшли до власти, то теперішні лїберали готові робити опозицию.

З Балкану надходять від якогось часу неспокійні вісти. Здає ся, як колиб тамошні народи в виду заворушень в Росиї не виділи нїякого хісна в реформах і набирали охоти самим добивати волї і лїпшої долї. Як з одної сторони Болгари так з другої Греки зачинають тепер розвивати сильну аґітацию в Македонії і очевидно лагодять ворохобню на весну, бо збирають вже оружиє. Недавно тому удало ся турецким властям викрити в Солуни великий грецкий склад оружия. Внаслїдок того наказала Порта властям у всїх европейских вілєтах слїдити строго за привозом оружия і вже викрито в Дедеаґачу нові склади.

На зборах московскої шляхти ухвалено вчера адресу до царя, в котрій сказано, що тепер не може бути й бесїди о закінченю війни без обниженя полїтичного значіня Росиї. Адреса висказує надію, що Куропаткинови удасть ся побідити неприятеля а тодї настане для Росиї тревалий спокій. Тепер не пора до якої небудь реорґанїзациї державної системи Росиї. Аж по війні Росия, правлена рукою царя, знайде способи до відповідного уладженя свого внутрішного житя на основі сполученя автократичної волї царя з краєм. Адресу меншости, котра в дуже оглядній формі домагала ся, щоби покликано заступників народу до участи в службі державній, відкинено. В виду того, що інтелїґенция росийска зі всїх сторін держави домагає ся конституциї, ухвалене повисшої адреси мабуть не буде мати великого значіня. Впрочім комітет міністрів вже тепер нїби то робить якусь уступку, бо постановив приказати вибрати з кождої ґубернії по двох заступників а то одного із земства ґу-

---

10)

Морскі розбишаки.

(З анґлїйского — Клєрка Русселя).

(Дальше).

Стовпець живого срібла в барометрі капітана Бензона вже від полудня постійно опадав; воздух ставав поволи густїйший і вогкійший, нї один звук не доносив ся від моря. Филї перекочували ся понри корабель тихо як олива, біля птиці щезли.

Подорожні чули себе так нїяково, як ще нїколи в часї тої подорожі. Барка хитала ся так сильно, що панї не могли анї ходити анї стояти; однако більшість панів, як капітан дуже добре замітив, проходжувала ся по покладї дуже певним, привичним до морскої дороги ходом.

Нїхто був би не вірив, щоби „Квін“ могла так погано холибати ся. Она перехиляла ся то на ліво то на право, аж вода заливала поклад, а нервові уши в гримотї ударяючих о машти вітрил, в скрипотї і тріщаню линов, в брязкотї битої посуди в кухни і коморі, в криках тревоги, які часом виривали ся женщинам, в голосї команди з горішного покладу і придавлених проклонах, що у відповіди відзивали ся на долїшнім покладї — могли дуже легко віднайти віщунів надходячої бурі. Всї вітрила звинено і привязано, лише найнизше вітрило передного машту і два чотирокутні обох задних маштів і то сильно зменшені полишили ся розвинені.

Тролльоп і кількох єго товаришів стояли під дашком горішного покладу і приглядали ся роботї моряків. Велику жердь спущено; кількох моряків полїзло по линвових драбинках до гори.

— Помогти їм? — спитав живо пан Бирн.

— Я готовий — сказав Джонзон.

— Тихо! — приказав Тролльоп. — Не ззирайте ся так на гору. Чи ви все мусите забувати, що нас підглядають?

— До грома, як хитає ся тамто рибацке судно! — крикнув Бирн по малій хвили.

Великого корабля на овиді не було вже видко задля густіючої мраки. Судно рибацке ішло за приміром барки і звивало свої вітрила; оно так сильно колисало ся, що видавало ся, немов би кінцї єго поперечних жердий занурили ся у воду.

— Ваш, ваш — ваш, ваш! — бурмотїв Шаннон до такту порушень неповоротного рибацко судна. — Боже, коли погадаю на той сморід з риб і старого трану, який заєдно добуває ся із складів такого корабля! Я був шість місяців на покладі такої скринї —

Тролльоп пхнув єго сильно в бік.

— Будемо мати бурю і то вскорі — сказав сходячи на долину до каюти.

На небі діяли ся дивні зміни. Єго брудно синя краска перемінила ся на блїдо попеляту, що чим раз більше темнїла, доки аж цїлий небозвід не став зеленковато чорний.

Обід їли в сальоні при сьвітлї лямп. Крісло капітана було порожне. Пан Митьюс прибіг посьпішно, проковтнув кілька кусників мяса і знов відійшов майже не відповідаючи на питаня, які єму завдавано. Другий офіцир був також на покладї, так само й цїла залога без виїмку.

Тролльоп і Генкі встали перші від стола. Джонзон і Кавендіш поглянули на себе значучо.

Зараз потім роздав ся в отворі над сходами сильний голос капітана, що кликав, аби єму подано єго неперемакаюче одїнє [1]); один з послугачів побіч з плащем і капузою на гору.

— Слухайте! Що то було?

Глухий гук і гуркіт, як далека пальба з пушок; відтак незвичайно сильне, осліпляюче синє сьвітло прорізало цїлий небозвід; якийсь жіночий голос зверещав; видавало ся, немов би крізь глипку упав до каюти сніп огня; ще раз сильно загреміло, а відтак полив ся дощ мов з ведра. Струї води шуміли і плюскотїли по боках корабля, залили поклад як озеро і отворами в стїнцї виливали ся мов з ринов в море. Вітер все ще анї не ворухнув ся.

Місце під виставючою кришею горішного покладу давало захист перед дощем і тут зібрало ся кількох панів довкола Тролльопа. Якась дивна ясність була у воздусї — не сьвітло; здавало ся, що можна щось бачити, а не бачило ся нічого; та ясність видна була на блїдих лицях, як відблеск з иншого сьвіта, она була прикрійша як цїлковита темнота.

Подорожні під кришею курили свої люльки і приглядали ся дощеви, що відбивав ся

---

[1]) Одїнє з грубого полотна, напущене оливою для охорони від дощу і морских филь.

берніяльного а одного із земства повітового. Також і міста, що мають звиш 50.000 жителів, мають вислати по одному заступникови. Тоті заступники мають під проводом особи вибраної царем разом з 16 заступниками міністерств працювати над реорґанізациєю зарядів автономічних.

Через Берлин переїхало оногди девять російских вояків і підофіцирів, котрі втекли щасливо із Севастополя, де станули були по стороні збунтованих моряків. Они належали до першого полку кріпостної артилериї і розповідали, що збунтовало ся було звиш 3000 моряків, а они мали окружити збунтованих і стріляти на них. Они тому спротивили ся а тоді явив ся білостоцкий полк піхоти з артилериєю і арештував їх. При помочи социяльно-демократичного комітету в Севастополи удало ся їм втечи з вязниці. Тепер же доносять з Севастополя, що власти войскові поступають зі збунтованими моряками з цілою строгостию. На смерть засуджено 38 моряків і они в найблизшім часї мають бути страчені.

До Köln Ztg. доносять з Петербурга, що принятє робітничої депутациї у царя ще лиш погіршило ситуацию. Серед робітників настало велике невдоволенє, позаяк депутация не складала ся з вибраних ними членів, лиш із самих визначених до того чиновниками. В кількох фабриках в Петербурзї страйк вибух знову.

На поли війни відбувають ся заєдно малі стички, але до більшої битви не прийшло; здає ся, як коли-б Росияни вижидали атаку з японьскої сторони. Ген. Куропаткін доносить в телеґрамі з дня 4 с. м.: Діяльність наша обмежає ся на акциї наших стрільців, котрі непокоять неприятеля і на острілюваню укріплених позиций.

В справі еміґрациї до Босни

подає Президия ц. к. Намістництва до відомости що слїдує: Після письма босаньско-герцеґовиньского Правительства краєвого з 10 січня с. р. бували в послїдних часах случаї, що селяни з Галичини без попередного призволеня тогож правительства краєвого пускали ся в далеку дорогу до Босни і Герцеґовини і то нераз з численними родинами і з цїлим своїм майном, а відтак в виду обовязуючого заказу не могли там поселити ся на постійно. Внаслїдок такої неоглядної еміґрациї виставляють ся тутешні селяни на великі страти і попадають часто в нужду тим більше, що босаньско-герцеґовиньскї власти держачись точно виданого в тім взглядї розпорядженя, завертають від границї тих еміґрантів, котрі не викажуть ся письменним призволенєм босаньско-герцеґовиньского Правительства краєвого на поселенє в згаданих провінциях.

Президия ц. к. Намістництва поручила длятого всїм староствам і дирекциям поліциї у Львові і Кракові, щоби безпроволочно оголосили знова розпорядженє Президиї ц. к. Намістництва з 25 липня 1901 ч. 8252/пр. і остерегли сїльске населенє перед виїздом до Босни і Герцеґовини з наміром поселяти ся там для веденя господарства сїльского без призволеня тамошного Правительства краєвого і звернули увагу маючих охоту до еміґрациї на прикрі наслїдки їх легкодушного кроку.

Рівночасно поручила Президия ц. к. Намістництва властям оголосити, що босаньско-герцеґовиньске Правительство краєве не має тепер до розпорядимости державних ґрунтів, на котрих еміґранти могли би поселювати ся і що в виду того родини, що старають ся о позволенє поселювати ся в тих провінциях, мусять передовсїм мати відповідний капітал, щоби могли за власні фонди оснувати собі сїльске господарство, котре би вистало їм вповні на їх удержанє.

Новинки.

Львів, дня 6-го лютого 1905.

— Іменованя. Wiener Ztg. оповіщує: Є. В. Цїсар іменував надзвичайного професора університету д-ра Ернеста Тілля звичайним професором австрийского права цивільного на університетї у Львові.

— Впреосьв. Митрополит Андрей Шептицкий виїхав на один тиждень до Крехова.

— Француский або анґлїйский язик в ґімназиях. На послїдних зборах товариства учителїв середних шкіл у Відни мав проф. др. Врба відчит про взглядно-обовязкове заведенє науки француского або анґлїйского язика в австрийских ґімназиях. Підчас дискусиї, в котрій брали участь многі професори ґімназияльних і реальних шкіл, інспектор Кан предложив проект заведеня у всїх австрийских ґімназиях, де то можливе, взглядно-обовязкову науку одної з тих мов. Той проект одобрено одноодушно. Довша дискусия виязала ся над питанем, хто має удїляти науку новочасних европейских мов в ґімназиях.

— Зміна властителя. Маєтність Хоронів, Хлївчани і Брукенталь, в равскім повітї, обіймаюча до 5100 моргів землї, купив від п. Ем. Кінеля п. Станислав Левандовский, властитель Белзця за 1,650.000 корон.

— Земля на продаж. Від Судової Вишнї пишуть, що тамошні німецкі кольонїсти з околиці продають свої господарства, а самі виїздять до Прус. Землю продають по 400 до 700 корон за морґ, отже не дорого; трудність лише в тім, що Нїмцї не хотять продавати парцелями лише цїлими господарствами по 15 до 30 моргів, так, що лише засібнїйші господарі можуть приєгнути до купна тої землї.

— Морози на Сицилиї. В Палєрмо на Сицилиї упали на ново великі снїги. Всї гори довкола притами покриті снїгами. Чогось такого не бачено там вже від кількадесятьох лїт. Край милями покритий снїгом. Рух поїздів в деяких око-

---

від деревляних стін як пара. Буря була тепер найбільша; безнастанно і з усїх сторін нараз мигали блискавки, а корабель аж дрожав від оглушуючого гуку громів. Але все ще не було вітру.

— Знаю такі бурі — сказав Девенїр. — З того не приходить нї оркан нї вихор.

— Чи не була би то догідна хвиля для нас? — замітив Мастерс.

— Знаєте дуже добре, що ми ще не готові — скрикнув Тролльоп гнївно придавленим голосом. — Хто провідником, я чи хто инший? Коли я ще маю провід, то випрошую собі, аби хто небудь мішав ся не в своє дїло, а кількох з вас радив би я таки поважно, більше зважати на своє поведенє.

— Що він сказав? — обернув ся Бирн до Шаннона, коли прогомонїв оглушуючий удар грому.

Але заки той ще всцїв відповісти, заяснїло море далеко довкола від предчудного, але й страшного електричного явища; велика огненна куля, немов би вистрілена із звисаючого дула великаньскої армати, злетїла з гори і згасла в океанї; роздав ся короткий, сильний удар грому.

На горішнїм покладї хтось скрикнув.

— Що стало ся? — відозвав ся пан Стор, приступаючи на помацки до стоячих під кришею панів.

— В рибацке судно ударив грім і оно тепер горить — відповів капітан Тролльоп холодно і спокійно.

Він мусїв мати бистре і вправне око. Сьвітло, що далеко на мори почало поволи горіти, потвердило правдивість его слів. Воздух був так спокійний, що й полумінь сьвічки була би в нїм не порушила. Дощ падав з такою силою, що филї морскі не мали сили під его напором підняти ся. Але тамто сьвітло ставало з кождою хвилькою більше і яснїйше, доки аж не побачено цїлого рибацкого судна обнятого полумінєм з усїх сторін.

— Аж під поклад наладований траном — замітив пан Бирн. — Ось раз буде видовище!

Пан Стор вибіг по сходцях на горішний поклад.

— Горіючий корабель! — крикнув на долину до сальону.

— Чи можна вийти на поклад? — спитала пані Дент.

— Очивидно; дощ вже не паде і не гремить так часто.

Тепер з'явив ся в каютї і пан Митьюс в своїй неперемакаючій одежи блищачій від води; він приніс з поздоровленєм від капітана новину, що на мори видко горіючий корабель і залвив, що з сухих дощок і бальків зроблено підвисшенє, з котрого панї будуть могли не замочивши ніг приглядати ся видовищу.

— О, то я іду — відозвала ся панї Дент. — Такого видовища не можна залишити.

— І то називають подорожию для скріпленя здоровля — нарікала панї Пикок і за хвилю цїле поруче корабля було обсаджене цїкавими видцями. Чорні хмари потягнули на північ, від полудня небо прояснило ся і між рідїючими хмарами стали появляти ся декуди звізди.

Крізь нічний дальновид можна було бачити, як залога горіючого корабля старала ся спинити грізного ворога, котрий однако все більше і більше розширяв ся і своїми вузкими язиками обхоплював судно з усїх сторін. Тяжкий, спершу червоно бурий, відтак чорний як смола дим клубами піднимав ся в гору.

— Добре дивити ся там на передї за човнами рибацкими! — крикнув капітан, що нетерпеливо бігав по горішнїм покладї попри компасову будку.

Старий Бензон був дуже збентежений. Не богато є таких річий, котрі могли би моряка глубше зворушити, як вид такого нещастя. Для краси, величи, незвичайности такого видовища не має нїякого розуміня, цїлком противно до чувств, з якими приглядали ся пожарови рибацкого судна панї і часть мужеских пасажирів з покладу барки „Квін". Навіть ті під кришею не могли остати рівнодушними супротив нещастя, яке коїло ся тепер серед ночи на

мори; они стояли непорушно, курили свої люльки і деколи висказували мимохіть придавленим голосом свої замітки, що вказували на співчутє, яке у них пробудило ся.

— Одно ще добре при тім — сказав Мастерс — такому рибацкому суднови не хибує нїколи човен.

— Правда — притакнув Бирн, — але то не робить таку пригоду менше страшною.

— Велїть випустити ракету, пане Митьюс! — приказав капітан; слова лунали виразно в спокійнім воздусї. — І запалїть також бенґальске сьвітло; але перед усїм нехай глядять за човнами!

Він побіг скорими, короткими кроками до каютової криші і зник в ній; за хвилю появив ся знов, бо замітив, що барометер нагле підносить ся.

— Розпустити середні вітрила цїлковито! — крикнув. — Розвинути вітрила горішні! Сюди кількох, на горішний поклад розпяти вітрило задне!

В тій хвили вилетїла в гору ракета і зашарчала, немов би велике вітрило передерло ся від гори до долини; відтак появила ся стать другого офіцира перехилена через поруче по лївій сторонї корабля; она відбивала ясно в сьвітлї бенґальского огня від темного окруженя. Малий кусник моря, бік корабля, часть вітрил були ярко осьвітлені, всьо проче покривала пітьма. Люди в сьвітлї того огня виглядали як духи.

З полудневого заходу подув сьвіжий приємний вітер.

Бенґальский огонь вигорів. Ще одна ракета вилетїла в гору, відтак почала вода під передом корабля плюскотїти і шипїти і корабель пустив ся в дорогу. Капітан стояв побіч керманича, а моряки з лївої сторони корабля глядїли за човнами.

Все близше і близше підходила барка до місця страшного пожару, що осьвічував море на кілька миль довкола. Але не видко було нї одного човна, нї нїякого иншого слїду розбитків.

лицях здержаний. — В Неаполи мороз доходив оногди до 5 степенів. Крім того лютять ся сильні бурі; в многих околицях розбурхані морскі филї заливають цїлі побережа.

— **Многоженьство.** В Новім Йорцї арештовано одного Нїмця, назвищем Гох, котрому доказано, що мав 29 жінок. Доси слїдство виказало, що в 7 случаях отруїв жінку, а арештований вже признав ся до тих злочинів. В кождім случаю ішло єму о те, аби вимантити від женщин зібрані ними ощадности. Гох перебував також в Австриї, отже й з того краю мусить походити якесь число єго жертв.

— **Померли:** О. Стефан Валявский, парох в Лисцї старім, дня 1 с. м., в 83-ім роцї житя; — Григорий Мельник, церковний півець і дириґент хору при архикатедральній церкви св. Юра у Львові, дня 2 с. м., в 42-ім роцї житя.

Всячина.

— **Величезне пятно на сонци.** Дня 29 січня добачено на сонци величезне пятно, так велике, що після обчислення звіздарів могло би в нїм змістити ся 80 таких земель як наша. Оно так велике, що можна єго добачити навіть голим оком яко чорну точку близько лївого берега сонця. Оно єсть трохи неправильно подовгасто-кругле і береги єго суть сїрі як би затїнені, а в серединї видко чорне ядро, помежи котрими ідуть ясні смуги мов би якісь дороги. Що то суть тоті пятна, не можна було ще й доси докладно вияснити. Одні учені припускають, що сонце в серединї єсть вже густою сціпенїлою масою, котру окружають ще грубі верстви жаріючих ґазів; коли в тих верствах настане де якась прірва, то тодї видко крізь ню чорну масу сонїчного ядра. Після других, у верствах розжарених ґазів творять ся якісь величезні хмари, котрі нам із землї показують ся яко пятна. Тоті пятна стоять на сонци досить довго і часами показують ся в більшій, часами в меншій скількости. По них можна було дослїдити, що сонце обертає ся так само як і наша земля довкола своєї оси і потребує на то кругло 27 і пів нашого дня.

Телеґрами.

Відень 6 лютого. Місия ґр. Андрашого стрічає великі трудности. В кругах политичних уважають заходи ґр. Андрашого в справі компромісу за розбиті.

Сосновець 6 лютого. В Домбровї 15.000 страйкуючих робітників зробило велику демонстрацию. Они пішли з прапорами до Соснівця і хотїли тут помашерувати на варшавский дворець, але козаки заступили їм дорогу. Відтак вернули робітники до Домброви. Козаки не робили ужитку зі зброї.

Петербург 6 лютого. Петербурґский митрополит Антоній, котрий дня 25 січня приняв був депутацию робітників путилівскої фабрики, відправив вчера в церкві тої фабрики богослуженє, а перед богослуженєм виголосив бесїду до робітників, в котрій завзивав їх, щоби не робили заколоту і не слухали намов.

Льондон 6 лютого. До Daily Telegraph доносять з Токіо під вчерашною датою: В битві під Хайконтай згинуло 24 японьских офіцирів, 10 було тяжко ранених а 17 легко. Межи тяжко раненими знаходить ся ґен.-майор Танабе. — Адмірал Тоґо був в суботу на авдиєнциї у цїсаря; тепер вертає він назад до фльоти. — Ґен. Матсумара, котрий командував японьским войском підчас здобуваня „горба 203 метрів“ під Порт Артуром, помер на удар мозку.

Білград 6 лютого. Кабінет Пасича подав ся до димісиї. Король приняв димісию. Як тепер зачувати, король не приняв був димісиї, але Пасич умотивував єї услугами приватного секретаря Балуґчица.

— Они певне поплили до корабля, який ми нинї бачили на північ від нас — відозвав Митьюс до другого офіцира.

Ще цїлі дві години держала ся „Квін“ коло місця катастрофи, аби може ще котрого з розбитків виратувати, відтак вийшов приказ рушати в дальшу дорогу. Горіючий корабель оставав чим раз більше позаду. Зробила ся десята година вечер. Сьвіжий приємний вітер надув вітрила. Коли барка від'їхала від місця пожару так далеко, що огонь видко було ще лиш як малу ліхтарню далеко на мори, більша часть пасажирів лежала вже в своїх коях.

Корабельний дзвінок ударив шість разів — одинайцята година.

— Пане Пуль! — крикнув нагле капітан, що як звичайно курив ще перед спанєм своє циґаро „Манїля“ і до того часу проходжував ся по оберненій до вітру сторонї горішного покладу.

Молодший офіцир скоро підбіг.

— Чую ще голоси на долинї під горішним покладом. Хто то?

— Один з них пан Девенїр; також пан Генкі є там і ще кількох инших.

— Чому не ідуть они спати?

Офіцир здвигнув плечима.

— Що они роблять?

— Курять.

По короткій перерві відозвав ся капітан знов.

— Пан Митьюс сказав менї, що ви знали того Генкі'ого, заки він прийшов на наш корабель.

— Він їхав до Австралїї на корабли, на котрім я був третим офіциром.

— Що він є?

— Не знаю.

— Чи не прибув він день перед нашим від'їздом на ваше запрошенє сюди на поклад барки?

— Нї, капітане. То так було. Я побачив, що до барки підпливає човно і коли перехилив ся через поруче, хтось закликав мене по імени. Я пізнав пана Генкі'ого і коли він менї сказав, що буде одним з подорожних на „Квін“, запросив я єго, аби прийшов на поклад.

— Про що ви з ним говорили?

— Про всїлякі річи — вже собі не пригадую; про корабель, на котрім ми пізнали ся, про житє в кольоніях і таке инше.

— Чи питав він може о золото, яке веземо з собою? — звідував ся капітан, стоячи перед молодим чоловіком і уважно вдивлюючись в єго лице.

Але той бояв ся сказати правду. То розпитуванє налякало єго і застрашило. В єго голові зродили ся всїлякі неясні побоюваня і він заперечив то, що повинен був зізнати.

Капітан відвернув ся від него, перейшов на перед горішного покладу і задержав ся кілька кроків перед поручем, так що стоячі під покладом на долинї не могли єго бачити. Але хоч як він напцурював уши, не міг нїчого зрозуміти з розмови; чув лиш глухий гамір голосів і деколи придавлений сьміх.

О пів до дванайцятої були вже всї подорожні в своїх комірках. Старий Бензон кинув ще оком на компас, поглянув на вітрила, відтак на море в сторону вітру і зійшов також до своєї каюти.

Вісїм ударів дзвінка — дванайцята година, північ.

Хрипкий голос заревів при вході до моряцкої каюти; варта вийшла на поклад, керманичі змінили ся, старший офіцир заспаний вийшов по сходах на горішний поклад і поговорив кілька слів з молодшим, котрий відтак пійшов до своєї каюти.

Минуло може двайцять мінут, коли Митьюс, що стояв на вартї по сторонї покладу оберненій до вітру, побачив, як молодший офіцир скоро вибіг сходами з каюти на гору. Підійшовши скоро до него, Пуль задержав ся.

— Пане Митьюс! — відозвав ся задиханий. — Подумайте! В моїй комірцї розбито скриню з оружием і випорожнено єї.

(Дальше буде).

Рух поїздів
важний від 15 червня 1904.

посп.	особ.	Приходять до Львова
		в день
	6·00	З Кракова
	6·10	„ Іцкан, Делятина, Чорткова
	7·30	„ Рави руской, Сокаля
	7·40	„ Підволочиск, Бродів
	7·45	„ Лавочного, Хирова, Калуша
	8·00	„ Самбора, Хирова
	8·10	„ Станиславова, Жидачева, Потутор
	8·20	„ Яворова
	8·55	„ Кракова
	10·02	„ Стрия, Борислава
	10·20	„ Ряшева, Любачева
	11·25	„ Коломиї, Жидачева, Потутор
	1·10	„ Лавочного, Калуша, Хирова
1·30		„ Кракова
1·40		„ Іцкан, Калуша, Чорткова
2·30		„ Підволочиск, Бродів, Гусятина
	4·35	„ Стрия, Хирова, Тухлї
	4·45	„ Яворова
	5·03	„ Белзця, Сокаля
	5·30	„ Підволочиск, Бродів
	5·40	„ Кракова
	5·50	„ Іцкан, Жидачева
		в ночи
8·40		З Кракова
	9·10	„ Іцкан, Чорткова, Потутор
	9·50	„ Кракова
	10·00	„ Самбора, Хирова
	10·20	„ Підволочиск, Бродів
	10·40	„ Лавочного, Хирова, Калуша
12·20		„ Іцкан
2·31		„ Кракова
	3·25	„ Тернополя, Грималова.

посп.	особ.	Відходять зі Львова
		в день
	6·20	До Іцкан, Жидачева, Потутор
	6·30	„ Підволочиск, Бродів, Чорткова
	6·45	„ Лавочного, Борислава
	6·50	„ Яворова
8·25		„ Кракова
	8·35	„ Кракова
	9·10	„ Лавочного, Хирова, Калуша
	9·25	„ Самбора, Хирова
	10·35	„ Тернополя, Потутор
	10·45	„ Черновець, Делятина
	10·50	„ Белзця, Сокаля, Любачева
1·55		„ Підволочиск, Бродів
2·45		„ Іцкан, Потутор, Чорткова
2·55		„ Кракова
	3·05	„ Стрия, Хирова, Тухлї
	3·30	„ Ряшева, Любачева, Хирова
	3·40	„ Самбора, Хирова
	5·48	„ Яворова
	5·55	„ Коломиї, Жидачева
		в ночи
	6·20	До Кракова
	6·40	„ Лавочного, Хирова, Калуша
	7·05	„ Рави руской, Сокаля
	9·00	„ Підволочиск, Бродів
	10·05	„ Перемишля, Хирова
	10·42	„ Іцкан, Заліщик, Делятина
	10·55	„ Кракова
	11·00	„ Підволочиск, Бродів, Заліщик
	11.05	„ Стрия
2·45	10·50	„ Рави руской, Любачева (кождої недїлї)
2·51		„ Кракова
		„ Іцкан, Чорткова
	4·10	„ Кракова

ЗАМІТКА. Пора нічна від 6 г. вечером до 5 г. 59 м. рано. Час середно-европейский від львівского о 36 мін. В містї видають білети їзди: Аґенция Ст. Соколовского в пасажи Гавсмана ч. 9 від 7 рано до 8 вечером, а білети звичайні і всякі инші, тарифи, ілюстровані провідники, розклади їзди і т. п. бюро інформацийне ц. к. зелїзниць державних (ул. Красїцких ч. 5 в подвірю, сходи II. двері ч. 52, в годинах урядових (від 8—3 а в сьвята від 9—12).

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий.

ОГОЛОШЕНЯ.

З друкарнї В. Лозиньского, під зарядом І. Недопада. — (Телефона ч. 527).